Cum să faci să citeşti în vacanța de vară

CUM SĂ FACI SĂ NU CITEȘTI

ÎN VACANȚA DE VARĂ

GHIDUL LUI CHARLIE JOE JACKSON

TOMMY GREENWALD
ILUSTRAȚII DE J.P. COOVERT

arthur

PROLOG

Un singur lucru vă spun înainte să începem, și anume că nu trebuie să vă îngrijorați. Ăsta nu e genul acela de povestiri de vacanță despre un ucigaș nebun care se ascunde prin păduri și răpește copii nevinovați.

Cu siguranță nu e așa rău.

Sau, în fine, nu chiar.

***

Deci, uite care e treaba: anul ăsta, când s-a terminat școala, am luat-o razna la un moment dat și am zis să-i fac pe-ai mei fericiți, așa că am acceptat să petrec trei săptămâni la o școală de vară care se numea Kartzulya.

Pronunțată „Cărțulia".

Cu alte cuvinte, tabără de tocilari.

Nici una, nici două, mă văd în mașină pornit spre destinație. Abia dacă-mi aduc aminte călătoria până acolo – tot ce știu e că au fost cele mai lungi patru ore din viața mea. Momentul în care mi-am luat la revedere de la mama și tata, de la sora mea, Megan, și de la câinii mei, Moose și Coco, e într-o ceață totală. Cred că eram în stare de șoc.

Primul lucru pe care mi-l amintesc cu adevărat era cum mă uitam în jur prin tabără și voiam să mă întorc acasă.

Era ca și cum aș fi aterizat forțat pe Planeta Copiilor-Minune.

Nu cunoșteam aproape pe nimeni acolo. Cea mai bună prietenă neoficială a mea, Katie Friedman, a vrut să vină și ea în aceeași tabără, ceea ce a fost foarte drăguț din partea ei. Nareem Ramdal, care era în competiție strânsă cu Jake Katz pentru titlul de cea mai tocilară persoană cunoscută de mine, venea de ani buni în tabără, deci era și el pe-aici. În rest erau șaptezeci și cinci de copii, cu cele mai inteligente figuri pe care le-am văzut vreodată în viața mea. Plus un grup de adulți pe fața cărora de asemenea se vedea că sunt inteligenți.

Peste tot erau numai cărți. Niciun telefon și niciun joc video pe nicăieri. (Evident, n-aveam voie cu așa ceva.)

M-am uitat prin jur după o navă spațială care să mă ducă înapoi pe Planeta Normalității, dar n-am văzut niciuna. După care m-am ciupit, încercând să mă trezesc din ceea ce speram că e un coșmar. Nici asta n-a mers. Încetul cu încetul, am început să accept că nu aveam scăpare.

Vrând-nevrând, eram blocat în Tabăra Kartzulya pentru următoarele trei săptămâni.

ORARUL ZILNIC	
7 AM	Micul dejun
8 AM	Atelier 1: Gramatică şi stil
9 AM	Atelier 2: Tehnici de lectură
10 AM	Atelier 3: Chestii de scris
11 AM	Tura de înot liber
12 AM	Prânzul
1 PM	Ora de linişte 1: Citit şi scris scrisori
2 PM	Prima recreație
3 PM	A doua recreație
4 PM	Sporturi acvatice
5 PM	Ora de linişte 2: Citit şi scris scrisori
6 PM	Cina
7 PM	Activități de seară
9 PM	Ora de linişte 3: Citit şi scris scrisori
10 PM	Stingerea

10.01 PM - Plâns în pernă

Dragă mami şi tati,

Unul dintre primele lucruri pe care ni le-au spus în tabără a fost că vom scrie o grămadă de scrisori. Au zis că aşa ne vom îmbunătăți „abilitățile narative", ce-o mai fi şi asta nu ştiu.

Oricum, în prima scrisoare trebuie să vă transmitem ce sperăm noi să realizăm în tabără.

Eu sper să învăț să nu mai iau decizii tembele doar ca să-mi fac părinții fericiți.

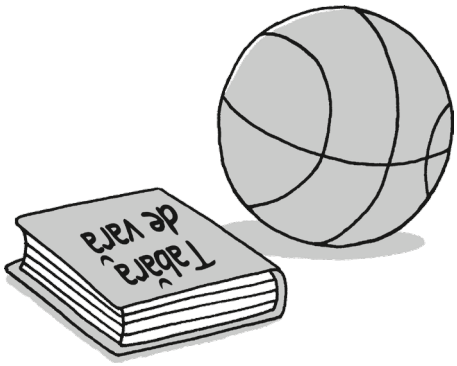
Al vostru fiu iubitor.

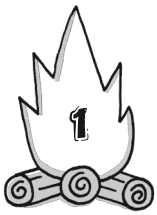
Deşi nu mă simt foarte iubitor în acest moment.

Charlie Joe

Săptămâna 1

TABĂRA SUSPENSOR

Mi-am dat seama cum o să fie în tabără imediat ce am văzut pancarta de la intrare:

TABĂRA KARTZULYA:
AJUTĂM MINȚILE TINERE SĂ SE COACĂ
ÎNCĂ DIN 1933

Mă scuzați, dar n-am niciun chef să mi se coacă mintea. Cuvântul ăsta e scârbos. Îmi aduce aminte de chestia aia lipicioasă din care se face pâinea. Urăsc coca.

Aș prefera ca mintea mea să fie bine prăjită, pudrată cu zahăr, apoi acoperită cu sos de ciocolată.

La prima vedere, Tabăra Kartzulya arăta ca orice altă tabără de vară drăguță. Avea un lac mare unde puteai să înoți, un teren de baschet, unul de tenis, unul de baseball și altul de fotbal. Participanții la tabără locuiau în pădure, în niște cabane de lemn grozave, iar sala de mese era imensă și erau acolo o grămadă de scaune și mese

mari din lemn și scaune peste tot. Exista o încăpere pentru lucru manual și treburi de genul ăsta, și un teatru unde se montau spectacole.

De fapt, era un loc destul de drăguț, dacă nu te gândeai la ce trebuia să faci acolo.

Adică să citești și să scrii.

Chiar dacă Nareem și Katie erau în tabără cu mine, nu mă puteam abține să nu mă gândesc la toată lumea de acasă. Mă gândeam mai ales la minunata și extraordinara Zoe Alvarez, aproape-prietena-mea. Era singura fată care se putea compara cu minunata și extraordinara Hannah Spivero. Deja mi-era dor de Zoe și eram plecat doar de cinci ore. Mă gândeam și la restul găștii – Jake, Timmy, Pete și, desigur, Hannah. Mi-i și imaginam la plajă, distrându-se, nefăcând nimic; sau la film, mâncând cartofi prăjiți și discutând despre cât sunt eu de fraier. Ceea ce ar fi fost fix ce-aș fi făcut și eu, dacă eram în locul lor.

Din păcate, însă, nu eram în locul lor. Eram în locul meu.

Așa că, în loc să mă distrez nefăcând nimic, m-am trezit stând în cerc cu toți ceilalți din tabără în jurul unui steag. Pentru că era prima zi, trebuia să facem așa-numitul „Cerc de bun-venit“. Adică trebuia să ne ținem de mâini și să cântăm cântecul taberei care se numea *Învățăm să iubim și iubim să învățăm*.

Asta e cam tot ce trebuie să știți despre acel cântec.

M-am uitat la Katie și la Nareem, care cântau cu foc.

— Voi sunteți pe bune?

Katie a chicotit.

— Charlie Joe, ești în tabără acum, mi-a zis ea fără să rateze nicio notă. Nu mai fi așa Gică-Contra și urmează regulile.

— Nu urmez regulile, i-am explicat. Sunt chiar împotriva regulilor.

— Tot nu-mi vine să cred că ai vrut să vii în tabăra asta, Charlie Joe, a spus Nareem. Nu prea te pot asocia cu cărțile, cititul și învățatul.

— Zici? a adăugat Katie, și au râs amândoi.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am prefăcut că le țin isonul, până când s-a terminat cântecul. După aceea, un tip foarte înalt cu pantaloni foarte scurți a pășit în mijlocul cercului. Toți copiii au aplaudat până când omul a ridicat mâna să-i oprească. S-au oprit imediat.

— Salut, bine ați venit în Tabăra Kartzulya! a anunțat bărbatul înalt. Văd multe fețe cunoscute printre voi, bine ați revenit! Dați-mi voie să mă prezint pentru cei nou-veniți. Eu sunt doctor Malcolm Malstrom, însă puteți să-mi spuneți Doctor Mal. Dar să știți că nu sunt medic, deci, dacă vă îmbolnăviți, nu care cumva să mă chemați.

A făcut o pauză pentru râsete, care au și venit în valuri. Lucru ciudat, din moment ce nu fusese deloc amuzant.

— Suntem cu toții entuziasmați că vom petrece un nou sezon minunat aici, la Kartzulya, a continuat Doctor Mal. Am pregătit multe surprize noi, care vor face ca această vară să fie cea mai grozavă de până acum.

M-am uitat la Katie ca și cum aș fi spus „Pe bune?“.

Katie s-a uitat la mine ca și cum ar fi spus „Fii cuminte“.

Doctor Mal a aruncat un ochi pe clipboard.

— Înainte să mergem la cabane ca să ne instalăm și să ne pregătim de cină, aș vrea să mai menționez ceva.

A zâmbit ca un tată care urmează să facă cel mai tare cadou.

— Anul acesta, vom oferi Diploma de merit Kartzulya. Această distincție extraordinară va fi decernată aceluia sau aceleia dintre voi care va întruchipa cel mai bine valorile de bază ale taberei: integritate, spirit de echipă și erudiție.

Toată lumea a exclamat: „Ooo!“, „Aaa!“.

— Câștigătoarea sau câștigătorul Diplomei de merit Kartzulya, a adăugat Doctor Mal, va fi premiat cu o bursă completă pentru tabăra de anul

viitor, cu toate costurile acoperite, și va fi primit în programul de antrenori și antrenoare atunci când va avea vârsta potrivită.

Exclamațiile s-au transformat în strigăte de încântare. Chiar și Katie și Nareem aprobau veseli.

— Sună mai mult a pedeapsă decât a recompensă, am șoptit eu, puțin prea tare.

Fata din stânga m-a privit de parcă tocmai mă văzuse mâncând o farfurie cu limacși prăjiți.

Katie m-a șâșâit, dar era prea târziu – se pare că Doctor Mal avea un auz foarte bun.

A venit la mine.

— Salut, tinere.

L-am privit. Era chiar foarte înalt. Fața lui era undeva foarte sus.

— Bună ziua, domnule.

— Spune-mi Doctor Mal, mi-a zis el, zâmbind. Cum te numești?

— Charlie Joe Jackson.

— Aa, da, mi-a zis, dând din cap. Domnule Jackson, ai venit la noi cu o mică reputație.

— Mulțumesc, zic, deși eram destul de sigur că nu e un compliment.

— Mă bucur că ești aici, chiar dacă tu consideri asta o pedeapsă, a spus Doctor Mal, așezându-și mâna lui mare pe umărul meu. Poți să ne spui ce speri să înveți aici, în Tabăra Kartzulya?

Am scos primul lucru care mi-a venit în cap, adică exact ce le spusesem lui Timmy și lui Pete,

prietenilor mei de-acasă, când mi-au pus aceeași întrebare.

— Sper să învăț să citesc în timp ce trag un pui de somn.

Toată lumea a icnit și apoi a tăcut. Nimeni nu mai mișca. Cred că și păsările s-au oprit din ciripit.

Ups!

Katie și-a dat ochii peste cap.

Dar Doctor Mal a zâmbit în continuare.

— Deci nu ești un fan al cititului.

— Nu, i-am răspuns cu mândrie. De fapt, n-am citit niciodată o carte cap-coadă, în afara cazurilor de urgență pe care nu le-am putut controla.

Mă așteptam ca puștii să râdă, cum se întâmpla de obicei când spuneam o glumă. Când colo, s-au holbat la mine. Unii chiar șușoteau între ei, arătând spre mine ca și cum ar fi zis: „Cine mai e și ăsta?“

Am observat un puști care părea gata-gata să izbucnească în râs –, dar avea un tricou cu Harvard, așa că l-am scos imediat din categoria de tovarăș de ură-de-cărți.

Doctor Mal a dat din nou din cap.

— În acest caz, te superi dacă te întreb de ce ai venit în tabăra asta?

— O întrebare bună, Doctor Mal. Cred că am venit ca să-i fac pe ai mei fericiți. A fost un moment de slăbiciune, ca să fiu sincer.

Replica asta ar fi fost sigur primită cu râsete acasă. Dar nu și aici. Parcă totul era cu fundul în

sus: tocilarii erau copiii cool, și copiii cool – sau cel puțin cei cu simțul umorului – erau exclușii.

Doctor Mal s-a uitat din nou pe clipboard și a dat din cap în direcția unui tip masiv care stătea în afara cercului.

— Se pare că vei fi în echipa lui Dwayne, unul dintre cei mai buni îndrumători ai noștri.

Dwayne a aprobat cu un semn din cap fără să zâmbească. Era singurul de-acolo care n-arăta deloc a tocilar. Arăta mai mult ca un ofițer de marină decât ca un însoțitor.

Doctor Mal s-a dus înapoi în centrul cercului.

— S-ar putea să descoperi, Charlie Joe, că semeni cu cei de-aici, din tabără, mai mult decât te aștepți, mi-a spus.

Apoi m-a privit în ochi și a adăugat:

— Te vom transforma într-unul de-ai noștri, o să vezi.

Te vom transforma într-unul de-ai noștri?

Să fim serioși. N-o să ajung niciodată unul de-ai lor.

Dar... mă gândeam... poate că aș putea *eu* să-i fac pe ei să devină de-ai *mei*!

Mi-am dat seama că ăsta ar fi un mod prin care aș putea face ca următoarele trei săptămâni să fie suportabile. Aș putea să-i ajut pe copiii ăștia să se schimbe. Aș putea să-i transform în oameni normali, necititori.

I-aș salva de la o viață de toceală.

A doua chestie din programul vesel era despachetatul. Nareem și cu mine ne-am îndreptat spre cabană.

— Cred că ai cam pornit cu stângul în relația cu Doctor Mal, mi-a zis Nareem. Să știi că e o persoană cumsecade. Sigur o să-ți placă de el odată ce-o să-l cunoști mai bine.

Înainte să apuc să-i fac lui Nareem un compliment pentru optimismul lui, au venit în fugă doi copii. Unul dintre ei era cel mai înalt puști pe care l-am văzut vreodată în viața mea, iar celălalt era băiatul care purta tricoul cu Harvard și care aproape râsese la gluma mea în timpul cercului de bun-venit.

După cum alergau, puteam să pun pariu că niciunul dintre ei nu era căpitanul echipei de fotbal de la el din școală, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Nareem! au strigat amândoi.

Nareem a zâmbit larg.

— Fraților!

Au făcut gestul ăla ciudat – jumătate strângere de mână, jumătate îmbrățișare – pe care-l fac prietenii după ce nu s-au mai văzut de ceva vreme.

— Charlie Joe, ei sunt George Feedleman și Jack Strong, doi dintre prietenii mei cei mai buni din tabără.

George era uriașul. Cu el am dat mâna primul.

— Salut, am zis.

— Încântat de cunoștință, a zis George. Bine ai venit în tabără, cel mai tare loc din lume!

Am pufnit în râs în sinea mea, dar am încercat să fiu amabil.

— Grozav.

— George este cea mai deșteaptă ființă umană de pe planetă, a declarat Nareem.

— Super tare, am zis.

Apoi mi-a întins mâna puștiul cu tricou Harvard.

— Jack Strong[1].

M-am uitat la corpul lui costeliv.

— Chiar așa te cheamă?

Jack s-a înroșit.

— Știu, nu prea se potrivește.

— Nu de-asta întrebam, am mințit eu.

Jack a zâmbit.

— Ai fost foarte amuzant la cercul de bun-venit.

— Mersi, am zis. N-am fost chiar așa de amuzant, n-a râs nimeni.

[1] În limba engleză, *strong* înseamnă „puternic“, „vânjos“. (N. tr.)

Jack a dat din umeri.

— Păi cum, să râdă și s-o încurce din prima zi? Fii serios.

— Nu prea sunt.

De data asta chiar a râs.

Am arătat cu degetul spre tricoul lui cu Harvard.

— Care-i treaba cu tricoul?

— Eh... S-ar putea să mă înscriu acolo la un moment dat. Numai că se intră foarte greu.

— Nu e cam devreme să te gândești la așa ceva? am întrebat.

— Jack se gândește foarte mult la facultate, a intervenit George. Sau, mai bine zis, taică-său se gândește. E super pornit pe chestiile astea.

Jack s-a rușinat pentru a doua oară în numai opt secunde, așa că am decis să schimb subiectul.

— Băieți, am zis, Nareem aici de față zice că Doctor Mal e un tip de treabă. E-adevărat?

— Da, zise George.

— Absolut, zise Jack.

Aha, deci așa discutăm.

— Doctor Mal ți-a pus o întrebare bună, a adăugat Jack. Chiar așa, de ce-ai venit aici? Ai zis că ai vrut să le faci o bucurie alor tăi, dar chiar e singurul motiv?

— Mai vreau și să cunosc fete geniale, am zis. Puteți să mă ajutați cu treaba asta?

Nareem, George și Jack s-au uitat unii la alții.

— Nu, au spus toți, fix în același timp.